

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА  
РЕПУБЛИКА СРПСКА  
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ  
Број: 11 0 У 023503 19 Увп  
Бања Лука, 11.5.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић као предсједнице вијећа, Смиљане Мрше и Страхине Ђурковића као чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби С. Г. из Б., (у даљем тексту: тужитељица), против акта број 1213696722 од 1.8.2018. године, туженог Фонда ..., одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 023503 18 У од 13.5.2019. године, у сједници вијећа одржаној 11.5.2021. године, донио је

## ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

## Образложење

Побијаном пресудом уважењем тужбе поништен је уводно означени акт туженог, којим је одбијена жалба тужитељице изјављена на рјешење Филијале ... у Б. број 1213696722 од 14.6.2018. године, којим тужитељици није признато право на инвалидску пензију, јер је Налазом, оцјеном и мишљењем Одјељења ..., органа вјештачења у Б. број ОРС-737/18 од 13.6.2018. године утврђено да код тужитељице постоји инвалидност – смањена радна способност у смислу члана 49. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“ број 134/11, 82/13, 103/15 у даљем тексту ЗПИО).

Уважење тужбе и поништење оспореног акта образложено је разлозима да је тужитељица ван осигурања па да се одредба члана 49. став 2. ЗПИО не може примјенити на тужитељицу, а поред те чињенице која рјешење чини незаконитим, да стоје и чињенице да је реуматоидни артритис од којег тужитељица болује захватио све зглобове, усљед чега она трпи болове, а чему се додају и проблеми са штитном и паратиroidном жлијездом, које орган вјештачења није разјаснио у смислу утицаја на радну способност. Наведеном тешком здравственом стању, како суд констатује, љекари су додали и сметње неуротске природе такође не прецизирајући о којим се конкретно проблемима ради, а што све заједно представља „неспорно скуп тешких обољења“. Уз наведено за суд је остало неразјашњено за које је то послове тужитељица и даље способна са пуним радним временом када из података списка произлази да је она радила као перадар а у другом дијелу са наводи да је радила у вешерају што значи да је обављала тешке физичке послове.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија њену законитост због повреде правила поступка и повреде материјалног прописа. Наводи да не постоји разлог да се одредба члана 49. став 2. ЗПИО не примјени на тужитељицу јер да се и лица ван осигурања могу запослити на различитим пословима у складу са својом стручном спремом и радном способношћу као и што лица у обавезном осигурању могу да мијењају радно мјесто код истог или другог послодавца. Додају да није правилан став суда да се одредба члана 49. став 2. ЗПИО не примјењује на лица која су ван осигурања јер да радно мјесто или посао које се помиње у члану 49. став 1. ЗПИО се односи на радно мјесто односно посао које је лице обављало на дан оцјене радне способности или који је обављао прије престанка осигурања. Нејасно је како се надаље истиче да суд изводи закључак да се одредба члана 49. примјењује само на лица која се налазе у обавезном осигурању јер сам назив осигураник у ЗПИО се користи за сваког подносиоца захтјева без обзира да ли се ради о лицу ван или у обавезном осигурању, у ком смислу је Врховни суд Републике Српске заузео свој става број 12 0 У 005122 15 Увп од 13.2.2018. године. Предложио је да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи те тужба одбије.

Тужитељица није дала одговор на захтјев.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, и цјелокупне списе предметне управне ствари и овог управног спора на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Није правилан став суда да се одредбе члана 49. став 1. и 2. ЗПИО примјењују само на лица која се налазе у обавезном осигурању, како то правилно налази тужени у захтјеву а о чему је свој став овај Врховни суд заузео у свим пресудама у којима се оцјењивала радна способност лица која се налазе ван осигурања. На тај начин је суд изједначио примјену наведених одредаба на сва лица која се налазе ван осигурања у свим поступцима који су се односили на утврђивање права по основу инвалидности-преостале радне способности.

Међутим, правилно суд констатује да тужени односно његов другостепени орган вјештачења нису дали довољно образложене разлоге које послове тужитељица може обављати с обзиром на њену старосну доб и преосталу радну способност. У спису предмета постоје противрјечни подаци које радно мјесто је тужитељица обављала прије престанка осигурања и код којег послодавца. У том смислу суд правилно закључује да због наведених недоречености није могуће испитати законитост оспореног акта због чега је тужбу уважио и оспорени акт поништио у смислу члана 31. став 1. и 2. у вези са чланом 10. став 1. тачка 2. и 4. ЗУС. При том, тужени у захтјеву не побија ове разлоге уважења тужбе.

Тужени орган је у извршењу побијане пресуде поступио по примједбама и упутама из исте и донио рјешење број 1213696722 од 05.6.2019. године којим је уважио жалбу тужитељице, поништио првостепено рјешење од 14.6.2018. године и предмет вратио том органу на поновни поступак и одлучивање. У поновном поступку ће се отклонити недостаци првостепеног поступка на које је указао суд у побијаној пресуди.

Из изнијетих разлога по оцјени овог суда у побијаној пресуди нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев туженог одбија на основу члана 40. став 1. ЗУС јер су остварени разлози из одредаба члана 10. став 2. и 4. ЗУС за поништење оспореног акта.

Записничар  
Мира Мачкић

Предсједница вијећа  
Едина Чупељић